

ФРИДРИХ НИЦШЕ

„Змията, която не може да смени кожата си, трябва да умре. По същия начин умовете, които не са способни да променят мнението си, престават да бъдат умове”.

Фридрих Ницше

Един от най-големите мислители на XIX век – литератор, изкуствовед, философ, музикант..., чиито идеи оставят всеобхватна диря върху най-светлите страници на европейската и световната култура до наши дни - **Фридрих Ницше**. Творчеството, и животът на гения на германската философия са били обект на множество изследвания.

Благодаря на МВУ Бр. Мардик за тази възможност, да се докосна до толкова много и различни философски теории. Разбира се, това е само лек полъх покрай Ницше, за да го разбереш или поне да се опитаеш са необходимите години, както и база за сравнение. Трябва да се прочетат и други автори, други мнения, критики и съгласие, за да се изгради собствен усет.

За Ницше много хора живеят, сякаш човешкият живот е нещо чудесно, а най-прекрасният плод на това горчиво растение е да знаеш, че преди време други хора са изживели, горди и силни, живота си, някои дълбокомислено други в страдание и отзивчивост, но всички те са ни завещали една поука: „най-добре живее онзи, който не обръща внимание на живота.“ Според Ницше, докато обикновеният човек гледа мрачно, сериозно и страстно на отредения му кратък период от време, онези са знаели как да изминат с олимпийски смях или поне с възвишена насмешка пътя си към безсмъртието и монументалната история. Често слизат с ирония в гроба — *какво имало да се погребва!* Ф. Ницше е убеден, че единствено това, което винаги ги е гнетяло, са нечистите останки на суетата и животинските нагони, обречени сега на забвение, след

като отдавна са били предмет на презрението им. Едно нещо обаче ще живее и то е монограмът на най-съкровената им същност, делата, постъпките, някое рядко вдъхновение, една творба. Те ще живеят, защото потомството не може да се лиши от тях.

Действително само оставеното след нас ще бъде продължение на нашия живот и едно определено измерение за неговия смисъл. По делата най-често може да се съди за живота на хората и те са онези жизнени жалони, които чертаят неговите следи след тях.

Ф. Ницше преобразува много сполучливо основната мисъл на Рене Декарт:

„Мисля, следователно съществувам.“

(Cogito, ergo sum)

„Живея, следователно мисля“

(Vivo, ergo cogito)

Много често в своя живот Ф. Ницше се ръководи от мисълта „За другите весел, за себе си — мъдър“ (Alliis laetus, sibi sapiens)

„Аз съм динамит. Животът на Ницше“ от Сю Прюдо развенчава закоравели митове по адрес на една от най-великите забележителните личности в най-новата история на цивилизацията.

Сю Прюдо разкрива детайлно житейските перипетии на Ницше - от християнското му възпитание, засенчено от мистериозната смърт на баща му, през учителската му кариера, отношенията му с видните интелектуалци на неговото време, самотното философстване по високите планини, до драматичния му психически срив.

"Пфорта, Пфорта, мечтая само за Пфорта" – пише той, когато е на десет години. "Пфорта" е жаргонното наименование, използвано от възпитаниците на училището, а самонадеяното му споменаване от Ницше говори за силата на неговия копнеж.

5.25 ч – сутрешна молитва. Топло мляко и кифли.

6.0 – урок.

7-8 – учене.

8-10 – урок.

10-11 – учене.

11-12 – урок.

12 – вземане на покривки и отиване в трапезарията.

Строяване. Молитва на латински преди и след обяда. Четирийсет минути свободно време.

1.45–3.50 – урок.

3.50 – питка с масло и бекон или мармалад от сливи.

4.0–5.0 – момчетата от по-горните класове изпитват момчетата от по-долните на гръцка диктовка или математическа задача.

5.0 – 7.0 – учене.

7.0 – събиране в трапезарията за вечеря.

7.30–8.30 – игри в градината.

8.30 – вечерна молитва.

9.0 – лягане.

4.0 – отключване на вратите. Нов ден.

Тези върху, които да разсъждаваме:

ТЕЗА: Не е възможно да се живее извън морала - отвъд доброто и злото;

АНТИТЕЗА: Може да се живее само при един неморален начин на мислене – против всички от векове осветени морални стойности, против всички християнски, робски и филистерски норми;

Връзка с масонството -

- Вярва в ефикасността на съзнателното човешко усилие
- Ницше не случайно е констатирал, че убежденията са по-страшен неприятел на истината от лъжите. /Ние трябва да живеем с и за Масонството, а не само да го цитираме и анализираме отстрани/
- Истинските оценители са не тези, които оценяват, а които живеят в, с и чрез ценностите. Защото оценяващите винаги се реализират като оценители на една репрезентация *post factum*.
- „Не може да бъде философ този, който не си променя мнението”. /Не си Масон ако не промениш вътрешната си нагласа и убеждения, не търсиш Светлината, не радуваш за нея/
- Това, което е чудесно в човека, е, че той е мост, а не край/цел

Като Масони, трябва да вярваме, че целта на преминаването през всички степени, е само една – за да търсим, да се стремим, да достигнем светлина.

В никакъв случай връщането обратно в профанският свят не стои на дневен ред. Не би трябвало!

По скоро Майсторът Масон е строител, изграждащ вътрешни и външни храмове. Свободен мислител, търсещ светлина и използвайки светлината на миналото и настоящето, както и свободата на мисълта и волята си за засилване на индивидуализма и креативността си. Майсторът Масон е Супермен, както казва Ницше, той не следва стадо, не се поддава на разсеяност, стои далеч от пропагандата, за да създаде нещо, което не само е от полза за него, но и за всички и всичко.

08.2020

Бр. Кремен